

Lilac

Jangryang จังนยัว เซียน
แมวสี่ขงแทก แพล
KORN วา

2

원 스텝 프롬 헬

ก้าวเดียวจากนรก 2

원 스텝 프롬 헬

Jangryang

จั้งยั้ง

เจียน

แมวส้มขนแตก

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

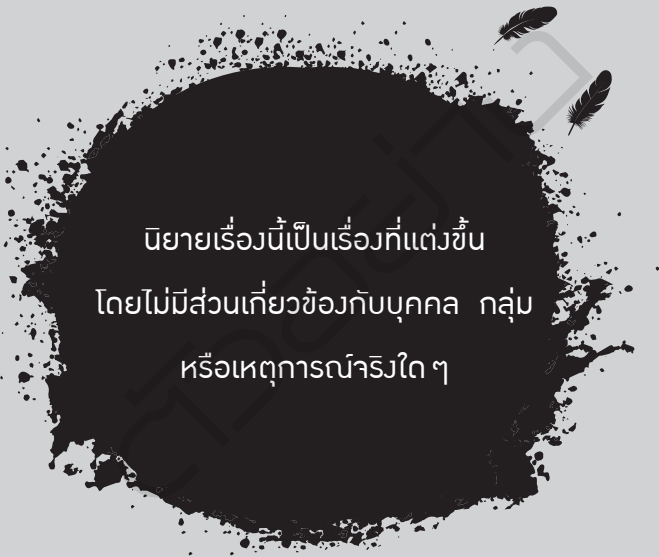
คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดกงล้อแห่งโชคชะตาก็หมุนเวียนมาบรรจบกันอีกครั้ง ปีศาจที่คอยตามหลอกหลอนอยู่ในความคิดและจิตใจของคิมแจฮีมาตลอดระยะเวลา ยี่สิบปี วันนี้ได้ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าเขาอีกครั้ง คิมแจฮีที่ละทิ้งชื่อเก่าไป เปลี่ยนแปลงตัวตนทุกอย่าง แต่ไม่ว่าอย่างไร สิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงนี้ก็ไม่มีทางหนีพ้นได้ แม้จะวางแผนอย่างรัดกุมให้คนใกล้ตัวหนีไปให้ไกลที่สุด จนอีกฝ่ายไม่มีทางหาเจอเพื่อไม่ให้ใครต้องมาโดนลูกหลงไปด้วย แต่อีกฝ่ายที่เป็นถึงราชาปีศาจ แผนการเพียงเท่านั้นไม่มีทางหยุดยั้งเรเวนได้ คิมแจฮีหรือแดเนี่ยลที่ยอมรับความตาย หวังเพียงว่ามันจะยอมปล่อยคนข้างกายเขาไป

บทสรุปสุดท้ายของคนหนึ่งปีศาจหนึ่งที่เล่ห์เหลี่ยมไม่แพ้กัน แต่สุดท้ายแล้วใครเล่าที่จะต้องเป็นฝ่ายที่ยอมอ่อนข้อ สุดท้ายใครเล่าที่ต้องเป็นคนที่ยายแพให้กับโชคชะตานี้

ด้วยรัก

Lilac

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้น
โดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล กลุ่ม
หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เสียงกัวโครบคราบ ทำให้ผู้คนเงยบงในพริบตา มิรันดาหน้าซีด เจอร์รี่ตกใจ “แดนนี่!” แล้ววิ่งมา

“ปล่อยแดนนี่นะ!”

มิรันดาจับด้านหลังคอของเจอร์รี่ที่จะพุ่งเข้าไปใส่เรเวนเอาไว้

“เดี๋ยว เดี๋ยวครับ ใจเย็นๆ ไม่มีอะไร”

แดเนี่ยลยกสองมือพร้อมกับห้ามเจอร์รี่ที่หน้าซีดเผือด ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะของเรเวนดังมาจากข้างหลัง น้ำเสียงเหมือนจะเยาะเย้ยว่าห่วงตัวเองเถอะ

มันปล่อยคอเขา แดเนี่ยลกวาดลิ้นเลียในปากที่แห้งผาก คิดอะไรไม่ออก เหมือนถูกตีศีรษะอย่างแรง

“เรื่องส่วนตัวครับ ห้ามยุ่ง”

เขาพน់คำพวกนั้นออกจากปากในสภาพมึนงง มองไม่เห็นว่เจอร์รี่มีสีหน้าแบบไหน มิรันดาและคนอื่นๆ กำลังมองมาด้วยสีหน้ายังง

“...แต่แดนนี่ คนที่อยู่ข้างหลังนาย”

“ถ้าคุณเข้ามายุ่งตอนนี้ ผมจะโกรธมาก ๆ”

ครั้งนี้ผมจะไม่ยกโทษให้...แม้จะพูดอย่างหนักแน่น แต่ทางเสียงกลับสั้น แดเนี่ยลหันกลับไปด้วยขาที่หนักอึ้ง เขาเซ แต่เรเวนพุงแขนเอาไว้ให้ แดเนี่ยลงยหน้าขึ้นมองมัน

แววตาเย็นชาบาดลึกไปถึงข้างในอยู่ตรงหน้า เขาไม่อาจละสายตาหรือแม้แต่จะขยับตัวได้ มันเยือกคอ

“ตกใจขนาดนี้เลยหรอ บอกแล้วไงว่าจะมารับ จำอะไรไม่ได้เลยหรอ”

“...ไม่คิดว่าจะมาถึง...”

ที่นี่...เขาอัปปากที่แข็งเกร็งพูด มันกลับยิ้ม

“ต่อให้ไปตามหานายที่สวรรค์ ฉันจะไปไม่ได้หรอก”

ถึงนายจะไม่มีทางได้ไปสวรรค์ก็เถอะ...มันพูดเสริม ยิ่งทำให้เขารู้ซึ่งว่าตอนนี้อยู่ในสถานการณ์แบบไหน เรารู้แล้วว่าตนคือคิมแจฮี เขาคิดมาตลอดวันละหลายร้อยครั้ง ทุกวันทุกเวลา ว่าวันนี้จะมาถึงเมื่อไร แต่ความเป็นจริงต่างจากที่จินตนาการเอาไว้

“รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

คงไม่ได้รู้ตั้งแต่แรกหรอกนะ ทว่าเมื่อคิดถึงการยึดติดแปลกๆ ของมัน ตั้งแต่ตอนพบกันครั้งแรก มันอาจจะรู้ตั้งแต่แรกแล้วก็ได้

“ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะหรอ โอ้ คิดว่านายจะปฏิเสธว่าไม่ใช่เสียอีก”

มันกลับพูดอะไรผิดคาด

“นายเป็นคนขี้โกหก เลยคิดว่ายังงี้ก็ต้องทำเป็นไม่รู้ไม่ใช่ ประมาณว่าไม่ใช่ พูดอะไรนะ คิดว่าจะโกหกอะไรที่มันน่ารักและไร้ประโยชน์แบบนั้น”

แยะๆ มันตบแก้มเขาเบาๆ

“นั่นสิ นายทำอะไรผิดจากที่ฉันคาดเสมอ”

อดอล์ฟเหนื่อยเปล่าเลย...มันพิมพ์เสริม ถึงไม่รู้ความหมายที่แท้จริง แต่ท่าทางอดอล์ฟคงสืบเรื่องของเขாத่างหากด้วย เขาเองก็คาดการณ์เอาไว้ระดับหนึ่ง บอกว่าจะติดต่อเอฟบีไอให้ แต่ทั้งสองกลับไม่ขอข้อมูลอะไรจากเขาเลย ไม่มีท่าทีสนใจใดๆ ทั้งสิ้น

“ตอนแรกก็ 모르 สนใจเพราะนายน่ารักเฉยๆ”

เรเวนจ้องแก้มที่แดงขึ้นของแดเนียลแล้วจับผมที่ตกลงมาทัดหูให้

“แบบนี้”

สายตาเขาหยุดอยู่นานตรงดิ่งหูที่ขาดซึ่งได้รับการรักษาแล้วกับตรงเส้นผม เป็นสายตาเปิดเผยที่ทำให้ดิ่งหูเขาแดง แดเนียลขมวดคิ้วหลบสายตา

และขมใจที่กำลังเต้นแรง

“จะฆ่าผมใช่ไหมครับ”

พอลมมันก็มองแก้มและดวงตาของแดเนียลด้วยแววตาเหมือนแผ่นน้ำแข็งนั้น

“ต้องเป็นแบบนี้”

มันตอบซ้ำเล็กน้อยแต่เฉยขาด แม้เป็นคำตอบอย่างที่คาดไว้ ทว่าก็เจ็บปวดเหมือนหัวใจถูกเข็นออกไป แดเนียลผืนยิ้มแล้วพยักหน้า

“ได้ครับ ฉันร่ายที่กันใหม่”

ยังไงก็ต้องตาย หนีไม่พ้น ตั้งแต่รู้ว่าเรเวนคือราชาปีศาจ ไม่สิ ตั้งแต่เมื่อก่อนเขาก็คิดว่า เมื่อช่วงเวลานี้มาถึง ยังไงก็ไม่มีทางหนีพ้น ถ้ามันไม่ให้พรข้อที่เหลืออยู่ก็จบ และการรู้ชื่อของมันก็ไม่ใช่ล่อกำบังวิเศษ ต่อให้ดินรนเอาชีวิตรอตแค่ไหนก็มีแต่เหนื่อยเปล่า ตอนได้ยินว่ามีวิธีฆ่าปีศาจได้ เขาก็คิดเผื่อจะมีหวัง แต่ถ้าอีกฝ่ายเป็นถึงราชา ยอมแพ้ง่ายกว่า

เขาหวาดกลัวมาทั้งชีวิตและคิดถึงเรื่องนี้ทุกวันทุกเวลา นีอาจะเป็นช่วงเวลาที่เขา รอมาตลอด มันน่าจะรีบมาหา เขาจะได้เป็นอิสระจากความหวาดกลัวอันไม่สิ้นสุดนี้เสียที

“ชวนย้ายที่เหวอ”

มันยิ้มอย่างนึกสนุก

“ครับ ถ้าตายในที่แบบนี้ต่างฝ่ายต่างลำบาก”

ประธานของบลูวอเตอร์ฆ่าคนตายในสถานที่ที่มีพยานรู้เห็นมากขนาดนี้ และเขาก็ไม่อยากให้กลายเป็นข่าวดัง รวมถึงไม่อยากตายต่อหน้าเจอร์รี่ด้วยอีกฝ่ายยิ่งว่าวาม จะทำอะไรลงไปก็ไม่รู้...

“ไปห้องที่ผมพักวันนี้แล้วกันครับ”

แดเนียลหันไปยื่นมือหาเจอร์รี่แทนที่จะรอคำตอบจากเรเวน

“ขอคีย์การ์ดหน่อยครับ”

เจอร์รี่ที่ถูกรินดาจับด้านหลังคอไว้สะดุ้งถอยหลัง

“จะทำอะไร”

“...เรื่องส่วนตัว”

พอตอบสั้นๆ เจอร์รี่ก็ทำหน้าคับข้องใจ ทำปากยื่นขมขมบิวยากพูดอะไรบางอย่าง ขมวดคิ้วแล้วทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ จากนั้นจึงหยิบคีย์การ์ดออกมาให้ เขากำลังจะหยิบมา แต่มีมือขาวๆ แยกไปก่อน

“ไหนบอกว่าห้องของนาย”

เรเวนมายืนชิดข้างหลังรับคีย์การ์ดไปดูแล้วถาม

“ห้องสวีต ก็เลยพักด้วยกันครับ”

เขาจะไม่ตามขึ้นไป...แดเนี่ยลเหล่มองเจอร์รี่พลาถุดเตือน แต่เรเวนหัวเราะเสียงต่ำ

“ด้วยกันเหรอ”

มันพูดตามที่แดเนี่ยลพูด

“ครับ ก็...”

เป็นห้องสวีต...แดเนี่ยลพูดจึงมำพลาถหันไปมองเรเวน เพราะน้ำเสียงที่ต่ำลงของมันฟังดูเหมือนชายที่กำลังหึงหวง แม้แต่ในวินาทีที่ต่างฝ่ายต่างก็รู้ความจริงแล้ว มันก็ยังแก้งเขาเล่น แดเนี่ยลรู้ว่าที่มันทำพฤติกรรมแปลกประหลาดอย่างการจูบและทำเป็นหึงหวงนั้น เพราะรู้ว่าตนคือคิมแจฮีและต้องการเก็บเขาไว้ดูเล่น

แต่พอเห็นสีหน้าเรเวน ตัวเขาก็หนาวเยือกจนร่างกายแข็งทื่อ

“นายนี้มัน...”

มัน? รูม่านตาของแดเนี่ยลที่ร้อเรเวนพูดให้จบขยายและสั่นไหว
จี๊ดดดด

แดเนี่ยลเบิกตาโพลงเพราะเสียงไฟเซอร์ตโน้สมอง เขารู้ว่าเรเวนทำอะไรบางอย่าง

อะไร ตายแบบนี้เลยเหรอ ความคิดนี้แวบผ่านมาแล้วหายไปเหมือนเศษกระดาษชำระถูกขยำ เขาคิดอะไรไม่ออก รู้สึกคอซอกไปด้วยเลือดที่ไหลออกมาจากรูหู ของเหลวสีแดงไหลออกจากจมูกเช่นกัน

แหะ...แดเนี่ยลล้มลงแล้วอ้วกออกมา มีกลิ่นคาว

เขาล้มลงนอนขดตัว มองเรเวนท่ามกลางโลกที่หมุนตัว ดวงตาของเรเวนยังคงเย็นชา แต่เข่นเขี้ยวเพราะอะไรบางอย่าง

ฆ่าคนที่ตั้งใจจะฆ่ามายี่สิบปี ทำไม่มีสีหน้าไม่พอใจแบบนั้น แดเนียล
รู้สึกสะใจอย่างไรไม่รู้ หัวเราะเยาะมันแล้วหลับตาลง

สัตว์สี่เท้ารวมกันเป็นกลุ่ม

เขาคิดว่าฝูงอีกานั้นก็คือความตาย

น้ำเย็นเข้ามาในจมูกและปาก

“แค็ก”

แค็ก แค็ก! แดเนียลไออย่างแรงพร้อมกับพื้นคืนสติจากน้ำที่สาด
ลงมาบนใบหน้ากับศีรษะ น้ำเย็นเหมือนน้ำแข็งกำลังราดรดศีรษะเขา เขาไอ
อย่างทรมาณอยู่บนพื้นกระเบื้อง ฟีบ ได้ยินเสียงปิดฝักบัว เฮือก แดเนียล
ลุกพรวดขึ้นจากพื้นแล้วสูดอากาศเข้าไป ซึ่งน้ำเข้าไปในหลอดลมด้วย เขา
จึงสำลักอย่างรุนแรง

“ไม่เป็นอะไรนะ”

น้ำเสียงอ่อนโยนทำให้เขาเงยหน้าขึ้น แค็ก เขาไอจนหมดแรงแล้ว
ผืนลืมตา ตาบวม แม้นสายตาพร่าเลือนเพราะไม่ได้ใส่แว่น แต่ก็ยังเห็นผม
สีทองเป็นประกายและขนตาสีเหลืองของเรเวน

“แค็ก...ผมยังไม่ตายหรอกครับ”

หรือที่นั่นคือนรก มันถึงอยู่ที่นี่? ไม่สิ ตายแบบนี้จะไปมีความหมาย
อะไร พอเขาขมวดคิ้วถาม มันก็คลุ่มผ้าขนหนูลงบนศีรษะเขา เช็ดได้จมูก
รอบปาก และหุ้ให้อย่างเบามือ ผ้าขนหนูสีขาวเปื้อนเลือด

“ขอโทษนะ ไม่ได้คิดจะทำกับนายแบบนี้ ฉันลืมนึกว่ามนุษย์อ่อนแอ
แค่นี้”

“...”

มันใช้พลังวิเศษขณะสบตากันตรงๆ แต่บอกว่าไม่ได้ตั้งใจ? แดเนียล
ใช้มือเช็ดจมูกแล้วพยักหน้า จะตั้งใจหรือปฏิเสธแบบหน้าด้านๆ ก็ช่าง

พอมองรอบๆ ก็รู้ว่าเป็นห้องน้ำ ถึงมองไม่ชัด แต่เขายังเห็นอ่างน้ำวน
กับความแวววาว น้ำนองไปถึงพื้นที่ส่วนแห้งจากน้ำที่เรเวนเปิด มันตะเภาปาก
แล้วถาม

“ทำไมถึงไม่รับโทรศัพท์”

“...ผมกลายเป็นแบบนี้เพราะไม่รับโทรศัพท์เหรอครับ”

เรเวนใช้นิ้วขีดปากพลางพูด

“ใช้ห้องเดียวกับไอ้ลูกมึงกรกีผิด”

“...”

เขาไม่เข้าใจเลยว่ามันกำลังพูดทำอะไรอยู่

“ฉันอยากจะขี้มันให้แหลก แต่นายสลบไปก่อน ก็เลยตกใจมาก”

ท้ายประโยคแฝงความเป็นห่วง แต่เนียลบัดมือของเรเวนที่ลูบแก้มเขา
ออกแล้วถาม

“ทำไมไม่ฆ่าผม”

พูดแต่อะไรประหลาดๆ...เขาจำดวงตาของเรเวนที่สับกันก่อนสลบไป
ได้ดี ไม่ใช่แววตาตกใจ ไม่รู้ว่าทำไมท้ายประโยคถึงแฝงความเป็นห่วง
แต่นั้นคือน้ำตาจะระเซ่ (ร้องไห้แบบปลอมๆ) ทำไมเขาต้องมาฟังถ้อยคำ
ไร้สาระจากคนที่จะฆ่าเขาด้วย

“คุณบอกว่าจะฆ่า ฆ่าเลยก็ได้เนอะครับ จะปลุกขึ้นมาอาบน้ำทำไม”

แดเนียลถาม เรเวนขมวดคิ้ว

“คิดว่าตายแล้วนั้นแหละ”

เมื่อครู?...มันถามสิ่งที่ชัดเจนอยู่แล้ว แทนที่จะตอบ เขามองมัน
ด้วยแวตาว่าจะถามสิ่งที่เห็นๆ กันอยู่แล้วทำไม มันก็เอียงคอ

“ว่าแต่ทำไมไม่เรียกล่ะ”

“ครับ?”

มันยื่นมือมากะชากผมแดเนียล

“ทำไมถึงไม่เรียก”

“คุณพูดอะไร...”

เขาเจ็บที่ศีรษะจนต้องลุกขึ้นพลางยื้อนถาม แต่มันยังไม่ยอมตอบ

“ชื่อ”

“...?”

ชื่อ? เรเวน? แดเนียลกะพริบตาพลางจ้อง มันยิ้มน้อยๆ ใช้มือ

เช็ดตาที่เปียกชื้นให้อย่างอ่อนโยน

“ยังเหลือพรอีกข้อไม่ใช่เหรอ ทำไมไม่ใช้ ดกใจเหรอ”

ถ้าคิดว่าจะตายแล้วก็ควรพูดอะไรหน่อยสิ...มันพูดเหมือนปลอบ
เด็กโง่

“...ถึงขอพรไปก็ใช่ว่าจะไม่ถูกส่งนะครับ”

พูดอะไรประหลาด ยังไงก็จะฆ่าอยู่ดีเลยอยากเห็นเขาดิ้นรนหรือ
เสียงพูดเจือความหงุดหงิดของเขาทำให้เรเวนขมวดคิ้ว

“ก็ใช่...แต่ใช่ว่าจะขอพรอย่างอื่นไม่ได้นี่”

“ไม่ค่อยอยากครับ”

แดเนียลยกมือขึ้นลูบหน้า ถึงจะมีผ้าขนหนูคลุมเอาไว้ แต่ก็เปียก
น้ำเย็นทั้งตัวจนหนาวเยือก ยิ่งเสื้อเชิ้ตแนบตัวยิ่งหนาว เรเวนเอียงคอให้กับ
คำพูดของแดเนียลพลางคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“ฆ่าเถอะครับ ผมไม่ขอพร”

แดเนียลปลดมือของเรเวนที่กำลังขมวดเขาเอาไว้ออก แล้วนั่งเอนหลัง
พิงอ่างล้างหน้า แค็ก เขาไอแล้วหลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน รู้สึกได้ว่า
เรเวนลุกขึ้น รวมถึงสายตาที่มึนแวมจากมุมที่สูงกว่า

อยากตายแบบไม่เจ็บปวด แต่ถึงมันจะฆ่าอย่างเจ็บปวด อย่างมาก
ก็คงสักสองชั่วโมง เขาทนได้

“...”

ความเงียบอันยาวนานยังดำเนินต่อไป...ทำไมไม่ฆ่านะ ต้องรออีกนิด
เหรอ แต่แม้จะหลับตาต่อก็มีเพียงความมึนงง ความตายไม่มาเยือนเสียที
พอขมวดคิ้วแล้วลืมตา เรเวนก็ยังยืนอยู่เหมือนเดิม ใบหน้าของมันได้แสงไฟ
ในห้องน้ำดูเลือนราง มองไม่เห็นว่ามีสีหน้าแบบไหน

“ทำไมไม่ใช้”

มันถามด้วยน้ำเสียงเจือเสียงหัวเราะสบายๆ

“ก็แค่ไม่อยากใช้เท่าไร”

ถ้าไม่อยากก็ไม่ใช่ ทำไมคนฆ่ากับคนจะตายต้องคุยกันยาวด้วย

“ไม่อยากใช้? ก่อนตายจะขอพรอะไรก็ได้ที่นี่ อาหารอุ่นๆ สักมื้อ

อย่างน้อยก็ตายอย่างไม่ทรมาน...หรือจะให้ลบความทรงจำของพ่อแม่ที่จะ
เศร้าเสียใจหลังจากนายตายก็ได้ ย้อนไปตอนที่ยังไม่รู้จักนาย”

น้ำเสียงอ่อนโยนและอ่อนหวานเจือความสั่นไหว

ในสถานการณ์แบบนี้ไม่มีทางที่เขาจะหิว และจะตายอย่างทรมาน
หรือไม่ก็ไม่รู้ว่าต่างกันอย่างไร การลบความทรงจำของพ่อแม่ก็ไม่ต่างจาก
การแย่งเอาสิ่งดี ๆ สิ่งเดียวที่เขาเข้าไป รอยยิ้มแด่เนยลปิดเบี้ยว

“อยากได้อะไรในตัวผมหรือครับ อ้อ เคยบอกว่ายอยากได้ลูกตาใช้ไหม
ทำไงดี ผมจะไม่ให้อะไรเลย”

แต่ถ้าควักเอาไปหลังผมตายก็คงทำอะไรไม่ได้...เขาพูดน้อยๆ เรเวน
ขมวดคิ้วแล้วยื่นมือมาหา กระซกคอเลื้อยให้ลุกขึ้น มันกระซกแรงจนรัดคอ
เขา ดวงตาของเรเวนอยู่ตรงหน้า

“...”

นัยน์ตาสีเหลืองหลากหลายอารมณ์ความรู้สึก แววตาของมันสั่นไหว
เต็มไปด้วยความกรุ่นโกรธอันน่ากลัว ความหงุดหงิด และความรู้สึก
อีกหลายอย่างที่เขาไม่รู้จัก มันถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ใครบอกว่ายอยากได้ลูกตาไว้ชีวิตชีวาแบบนี้”

“...อ้าว ก็ไม่ได้ขอให้เอาไปนะครับ”

แดเนียลทำอะไรไม่ถูกจึงจับมือของมันเอาไว้ เขาเผลอไปเพราะถูก
รัดคอ แต่พอจับมือมัน ศีรษะเขาก็โยกคลอน โครม!

“...!”

แดเนียลขดตัวด้วยความตกใจ กระเจกด้านหลังของเขาไร้ว เรเวน
ผลักเขาเหมือนจับโยนไปที่เคาน์เตอร์ข้างๆ อ่างล้างหน้า หลังจากนั้นมันก็
จับไหล่ของแดเนียลที่กำลังไอให้ตั้งตัวตรง

“แจซี่”

มันเรียกชื่อเก่าของเขาที่ทั้งคุ้นเคยและไม่ชินด้วยน้ำเสียงขู่ขี้ขม

“ขอพร”

น้ำเสียงหนักแน่นเหมือนเสียงโลหะ น้ำเสียงเหมือนตอนที่พบกัน
ครั้งแรกเมื่อสี่สิบปีก่อน

“...หิ”

แดเนียลหอบหายใจเพราะเจ็บที่ไหล่และหลัง เรเวนกดคอของเขา ชิดกระดูกพลาซงเข้ามามีเกล็ดแล้วพูดด้วยเสียงต่ำ

“เรียกชื่อนั้นแล้วขอพรข้อสุดท้ายซะ แจซี่”

ครั้งนี้เป็นน้ำเสียงอ่อนหวานคล้ายจะปลอบประโลม แดเนียลมอง เรเวนเพราะท่าทางอ่อนโยนนั้น จุดโฟกัสชัดขึ้นด้วยระยะที่ไม่ใกล้ไม่ไกลเกินไป ความหิวกระหายและความโกรธแค้นนำขนลุกผายชัดผ่านนัยน์ตาสีเหลือง

แดเนียลฟังกระจกแล้วซำคิก พอเขาระเบิดเสียงหัวเราะอย่างเย็นชา เรเวนก็บีบแก้มเขา แดเนียลมองมันอีกครั้งโดยแนบแก้มกับมือนั้น เขา หอบหายใจพลาซงยืมจนตาหิ

“เธอครับ อยากให้ผมขอพร?”

พอลถามด้วยน้ำเสียงเจือเสียงหัวเราะ มันก็ใช้มือลูบแก้มเปียกๆ ของเขา

“อยากให้ผมเรียกชื่อคุณเธอ”

แดเนียลฉีกยิ้ม มือที่ลูบเปลี่ยนมาจับคอเขาอย่างรวดเร็ว แค็ก หัวเราะไปโอไป แต่ก็ยังหัวเราะไม่หยุด เขาหัวเราะเหมือนคนบ้า

ฮ่าๆๆ...แดเนียลหัวเราะอยู่นานแล้วจึงยื่นมือไปจับคอของเรเวนและ รังเบาๆ มันก็ถ่มลงมาชิดใบหู

“...”

แดเนียลขยับไปชิดหูมันแล้วขยับปาก รู้สึกได้ถึงความตื้นตันจาก มือของมันที่บีบคอเขาอยู่ แดเนียลหัวเราะเบาๆ แล้วกระซิบพึมพำอย่าง อ่อนหวาน

“...คุณถูกหลอก”

พอพูดจบเขาก็ถูกบีบคอกระแทกกระดูกอย่างแรง เพล้ง! กระจก ที่ร้าวอยู่แล้วแตกร่วงลงมาบนเคาน์เตอร์ แดเนียลยังหัวเราะคิกคักทั้งๆ ที่ถูก บีบคอ เขาจะตายเพราะหัวเราะไม่ใช่เพราะถูกบีบคอ

เขาหอบหายใจพลาซงหัวเราะจนหน้าแดง คีระชะมุนคว้าง หดสติ ไปชั่วคราวเหมือนอะไรในสมองถูกตัดขาดในพริบตา

แม้จะเพียงแป๊บเดียว แต่ตอนใต้สติเรเวนก็กำลังจับเขา

“...!”

ไม่เหมือนกับจุมพิตก่อนหน้านี้ มันกำลังจูบเขาอย่างดูดดื่มยาวนาน เพราะเขาถูกดึงผมเอาไว้และเปิดปาก

แดเนียลตกใจผล็อยออก มันก็ยึดแขนทั้งสองข้างของเขาเอาไว้แล้ว ตะโถมจูบอีก แม้จะหันหนีมันก็ยังบังคับจับหน้าเอาไว้แล้วจูบหลายครั้ง ไล่เลียริมฝีปากเขาด้วยลิ้น กวาดเลียภายในปากอย่างหิวกระหายพร้อม กัดริมฝีปากเขา

“เฮ้อก อย่า...”

เขาจะพูดว่าอย่าทำ แต่ทุกครั้งที่เปิดปาก ลิ้นของมันก็จะสอดแทรกเข้ามา แดเนียลหายใจไม่ออกจนเวียนหัว มันจับแขนรั้งตัวเขาที่เอวหนีเอาไว้ กลิ่นหอมหวานพุ่งกระจายออกมา แดเนียลหลบหายใจจับไหล่ของมัน

“อย่าทำ อีก”

ผละออกได้เพียงเบ๊บเดียวเรเวนก็จูบเขาก่อน มันขบเม้มริมฝีปาก และเกี้ยวกระหวัดลิ้น ภาพตรงหน้าร้อนวูบวาบ ไม่ว่าจะผล็อยออกแค่ไหน มันก็ไม่ขยับเลย

เรเวนจับขาของแดเนียลกางออกพร้อมรั้งเอวเขาเข้ามา มันขยับเข้ามาชิด ในชั่วพริบตา ซึ่งทำให้ไล่เลียริมฝีปากและในปากของแดเนียลได้ง่ายขึ้น

แดเนียลผล็อยออกเพราะท่อนเนื้อของอีกฝ่ายกดเป้าเขาแน่น แล้ว กัดลิ้นของเรเวนที่ไถวนพัวพันในปากเขาอย่างแรง

“...”

ฟุบ ลิ้นของเรเวนผละออกไป เขากัดเพื่อให้ลิ้นขาด แต่มันถุยนํ้าลาย ออกมาโดยไม่มีเลือดปนสักหยด ดูไม่เจ็บปวดใดๆ แดเนียลรีบผล็อยออกที่ ผละออกไปเล็กน้อยแล้วรีบลงจากเคาน์เตอร์

ถึงจะแข่งขาอ่อนและพันกัน แต่เขาก็เดินออกจากห้องน้ำได้แม้จะ หุลักหุเล ห้องน้ำเชื่อมต่อกับห้องนอน ได้ยินเสียงเรเวนตามมาข้างหลัง เสียงฝีเท้าสลายๆ นั้นทำให้แดเนียลรีบวิ่งไปเปิดประตูห้องนั่งเล่นเพื่อจะออกไป

วินาทีที่จับลูกบิดเปิดประตู โครม เรเวนก็กระแทกประตูปิดตามจากข้างหลัง

“...”

แดเนียลกลืนหายใจอยู่แบบนั้น หัวใจเต้นโครมคราม สัมผัสได้ถึงอุณหภูมิร่างกายของเรเวนที่แนบชิดกับแผ่นหลัง มือของอีกฝ่ายสัมผัสคอเขา มือร้อนๆ ที่แตะผิวเย็นเฉียบทำให้แผ่นหลังสั่นสะท้าน มันลुบคอและไหล่ที่เปียกชื้น บริเวณที่มือมันลुบผ่านร้อนฉวาวและจ๊ากจี้

“นายตัวลั่น”

ปีศาจกระซิบถามที่หลังคอเขา

“ไม่กลัวตายแต่กลัวเรื่องแค่นี้?”

คำพูดแสดงความขบขันนั้นทำให้แดเนียลกัดริมฝีปาก ริมฝีปากที่ถูกดูดดึงจนถึงเมื่อครู่ให้ความรู้สึกแปลกประหลาดเหมือนเป็นปากของคนอื่น มือเขาลั่น เขาก็กั่นเหมือนกำลังจะลั้มพัลลง

มือของมันเป็นกำลังสัมผัสหลังคอแล้วเข้าไปลुบที่บั้นเอวเปียกชื้น แดเนียลสะดุ้งพลอยใช้ศอกถองมันที่แนบกายอยู่ข้างหลัง

“...!”

มันหายไปจากด้านหลัง แดเนียลเสียหลักจนเซ เรเวนที่ยืนห่างไปหนึ่งก้าวจับแขนของเขาเอาไว้ มันตึงเหมือนลาคแดเนียลแล้วโยนไปบนเตียงหลังสัมผัสที่นอนนุ่ม ทว่าไม่นานที่นอนก็เปียกชื้น

เขาลุกขึ้นจะหนี แต่ถูกกดไหล่เอาไว้อีก มันขึ้นคร่อมอยู่บนตัวของเขา แล้วจ้องเหมือนสัตว์กินเนื้อ

“ไม่มีแว่นก็คงมองไม่ค่อยเห็น”

เขาเห็นใบหน้าของเรเวนที่นั่งทับอยู่บนตัวอย่างเลือนรางเหมือนที่มันบอก มองไม่เห็นว่ามันมีสีหน้ายังไง เขากลืนคำอ้อนวอนว่าอย่าทำที่จ่อขึ้นมาถึงคอลงไป

ถึงแม้เขาไม่ได้เตี้ย แต่เรเวนก็มีรูปร่างและส่วนสูงที่เขาต้องแหงนหน้ามอง ยิ่งเมื่อนอนแผ่อยู่ใต้ร่างมันโดยไม่เมา เขาก็หายใจติดขัด

เรเวนมองแดเนียลอยู่นานแล้วยกมือขึ้นลुบดวงตาของเขา พอมือของมันสัมผัส สายตาก็ชัดเจนขึ้นทีละนิด มองเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายชัดขึ้นเรื่อยๆ

นัยน์ตาสีเหลืองที่ดูแห้งแล้งเสมอกลับฉายความใคร่ออกมาอย่างชัดเจน
“ไม่ใช่แล้วนะ...”

ยั่ว...เรเวนพึมพำด้วยแวตาสลบอารมณ์หนัก

“ห้ามถอดแว่นต่อหน้าคนอื่น”

ปีก ๆ มันใช้นิ้วเคาะขมับของแดเนียล เขาที่สิ้นสันทานอยู่ใต้ตัวมัน
กลั่นหายใจแล้วทำปากยื่นพลางพูด

“...อย่าพูดอะไรมา ๆ ออกมาง่าย ๆ ได้ไหมครับ”

สิ่งที่ไหลเข้าหูไม่รู้ว่าเป็นเหิงหรือหน้า

“ยังงี้ก็ไม่คิดว่าจะมีชีวิตรอดไปจากที่นี่ แต่ถึงรอด แล้วทำไมผมต้อง
ทำตามที่คุณบอกด้วย”

ริมฝีปากและทั่วทั้งร่างสิ้นสันทานอย่างควบคุมไม่อยู่ กว่าที่จะพูด
ออกมาได้แต่ละคำไม่ถนัดเลย ทว่าแดเนียลก็กัดฟันพูดหลายครั้ง

“อย่าพูดแบบนั้นเลยครับ คุณคงคิดไปเอง เราไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“...ไม่ได้เป็นอะไรกันเหรอ”

เรเวนยิ้มพลางย้อนถาม รอยยิ้มอันตราย ช่มชู้เหมือนกำลังจะขำ
คอเขา

“ครับ ถ้าระหว่างเรามีอะไรอย่างอื่นก็ช่วยอธิบายที”

แกไม่ใช่พ่อฉันซะหน่อย แดเนียลจ้องตาเรเวนด้วยสายตาระจ่างชัด
เรเวนจึงตอบด้วยแวตาสงบนิ่ง หัวใจเต้นตึกตัก ไม่รู้ว่าเสียงหัวใจที่เต้น
จนน่ารำคาญนี้เป็นของเขาหรือของมันกันแน่

มันจับผมที่เปียกชื้นของแดเนียลดึงเบา ๆ ให้สบนัยน์ตาสีดำใกล้มากขึ้น

“ถ้านายขอพรก็จะมีอะไรเกิดขึ้น”

เขามองดวงตาของเรเวนที่สงบนิ่งและดำมืดไปด้วยอารมณ์ที่ไม่รู้จัก
แล้วแดเนียลก็หัวเราะด้วยแก้มที่แข็งเกร็ง

“...ถ้าเป็นเรื่องนั้นคงไม่มีอะไรจะขอหรอกครับ”

ตลอดกาล...คำพูดนั้นทำให้เรเวนฉีกปากกว้าง เป็นสีหน้าที่ไม่รู้ว่าจะกำลัง
ยิ้มหรือไม่ยิ้มกันแน่ นัยน์ตาสีเหลืองกลายเป็นสีแดงเพราะอยากฆ่าเขา

“...!”

ตอนที่ความรู้สึกหวาดกลัวแทบตายแล่นไปทั่วร่าง มันก็ดึงแดเนียลเข้าไปจูบอีก มันกัดและดูดติ่งริมฝีปากของเขาอย่างรุนแรงเพื่อปิดปากเกี่ยวกับหวั่นไหวที่มันรู้สึกของแดเนียลที่คิดจะหนี

“...อีก!”

เรเวนฉีกเสื้อเชิ้ตที่เปียกของแดเนียลออก กัดคอที่โผล่พ้นสาบเสื้อที่อ้ากว้าง ริมฝีปากนุ่มๆ นั้นขบเม้มลำคอเปียกของเขาอย่างแรงแล้วไล่เลียความรู้สึกแปลกประหลาดเล่นปราดไปทั่วร่าง แดเนียลปิดตัวเพื่อหนีจากริมฝีปากของมัน มือของมันข่วนร่างเขา

ความรู้สึกทางเพศที่แดเนียลรู้จักทั้งหมดมาจากผู้อำนวยความสะดวกในการกำพร้าก่อนที่จะอายุสิบสองปี ทั้งหมดคือความรู้สึกน่าสะอิดสะเอียนจากการเสียดสีของผิวหนังที่สกปรกและร้อนลวก มีเพียงความทรงจำที่น่าหลุกที่ไม่อยากนึกถึง ไม่ว่าจะล้ายังงี้ก็ยังได้กลิ่นเปรี้ยว...

แต่ไม่เหมือนความรู้สึกยามที่อยู่ใต้ร่างเรเวนและถูกมันไล่เลียชอกคออย่างสิ้นเชิง กลิ่นหอมหวานฟุ้งกระจายจนเขาแทบสำลัก ทั้งมือทั้งริมฝีปากร้อนๆ ที่สัมผัสสร้างกายเย็นๆ อันเปียกชื้นของเขา หลงเหลือความรู้สึกบาดลึกเอาไว้ทั่วร่าง เขาหอบหายใจ หัวใจเต้นเร็วแรงเหมือนจะระเบิดจนยากจะประคองสติ

ทั้งร่างเขาสั่นสะท้าน ชนลุกชัน ไม่อาจรู้ได้เลยว่านี่คือความรู้สึกรังเกียจหรือไม่

“อย่า...นะครับ”

ร่างกายเปียกปอนของแดเนียลทำให้เรเวนเปียกชื้นไปด้วย มันกัดไพลำร้าของเขาพร้อมเลียน้ำบนแผงอก เขาห่อไหล่ปิดตัวหนีเพราะจะถูกถอดเสื้อ แต่ก็ยังโดนมันลู่ไล้หลังและเอาที่ไวต่อสัมผัส เสื้อเชิ้ตเปียกถูกถอดโยนทิ้ง

“อีก อย่า...นะ!”

แดเนียลตัวสั่นงันงกกลางหัตถ์ของมัน แต่ไม่อาจปกปิดทั้งร่างได้ ตรงที่ไม่ได้ปิดถูกความปรารถนาของเรเวนถาโถมเข้าใส่ รู้สึกเหมือนจะถูกจับกิน ไม่มีความทะนุถนอมใดๆ ทั้งสิ้น มันสัมผัสและกัดแดเนียลไปทั่ว

ทิ้งรอยพันกับรอยแดงเอาไว้เป็นจุดๆ ที่คอและแก้มอก ภาพตรงหน้า
เดี่ยวเบลอเดี่ยวชัด มีดดำแล้ววูบไหว พอเขาหายใจติดขัด มือที่จับยึด
เอาไว้ก็คลายลง

เขากลืนตัวหลุดจากแขนของมันเพื่อจะหนี แต่ก็โดนจับยึดหลังคอไว้
ทั้งๆ ที่ยังเดินไปไม่ถึงก้าว ถูกจับโยนลงบนเตียงอีก ไม่ใช่แค่เหมือนเด็ก
กับผู้ใหญ่ แต่เหมือนคนที่กำลังบดขยี้แมลง มันกดแดเนียลเอาไว้ได้อย่าง
ง่ายดาย มือที่ยื่นมาจากข้างหลังปลดเข็มขัดของเขาออก

“อย่า...อย่านะ”

เรเวนรู้สึกถึงแผ่นหลังและเอวของคนไ้ตัวที่ลั่นสะท้านแต่ก็ไม่หยุดมือ
นั่นคือพรที่ขอเธอ พอมันถาม แดเนียลก็ไม่ยอมตอบแล้วกัดฟัน มันจึง
ทำรุนแรงมากขึ้น

เมื่อปลดหัวเข็มขัดออกจนกางเกงเปิดอ้า มือของมันก็ล้วงเข้าไป
ด้านใน มันกระชากทีเดียว เลือดที่เปียกขึ้นรวมถึงชั้นในก็หลุดออกจากตัว
พอถูกถอดเสื้อผ้าเปียกๆ ออกแล้วร่างกายกลับยิ่งหนาวเย็น *เฮือก* แดเนียล
กลั้นหายใจแล้วดิ้นเพื่อให้หลุดจากมือของเรเวนที่กดศีรษะเขาอยู่

ซี เรเวนตะปากร่ำคาญ มันปลดเนกไทที่ผูกอยู่แล้วจับแขนแดเนียล
ไว้ แม้เขาจะลุกขึ้นนั่งได้ แต่ก็ไม่สามารถผลักมันออกไป เขาทั้งหนาวทั้งกลัว
ขดตัวและไม่อยากเชื่อว่าเมื่อสิบกว่านาทีก่อนยังทำตัวเก่งกล้าต่อหน้ามัน

“อย่า...นี่คือการข่มขืน”

“ข่มขืน? ถึงใช้ก็ไม่สน...”

เรเวนพูดชัดแดเนียลแล้วมัดข้อมือเขาด้วยเนกไท เนกไทไหมเรียบลื่น
รัดข้อมือทั้งสองข้างของเขาเอาไว้อย่างแน่นหนา

“ไม่ใช่การข่มขืน”

แดเนียลที่ถูกแย่งชิงอิสระไปจากมือทั้งสองข้างกลั้นหายใจขณะจ้อง
เรเวน มันกดไหล่เขาให้เอนตัวลงนอนบนเตียงอีกครั้งแล้วพูด

“นายรู้ว่าต้องทำยังไงถึงจะหยุดฉันได้ มีอาวุธอยู่ในมือทั้งสองข้าง
แต่กลับไม่ใช่ แล้วบอกว่าถูกข่มขืนนี่นะ”

มันพูดแบบสบายๆ ปลายเสียงท่วมท้นไปด้วยความหิวกระหาย

น้ำเสียงขาดห้วงกว่าตอนแรก เหมือนคนที่กระหายน้ำจนใกล้ตาย มันกำลังรื้อร้อน

“จะขอพรหรือเรียกชื่อ นายก็รู้ เร็วเข้าสิ แจอี”

มันพูดพลอบ แดเนียลหอบหายใจเพราะมือของมันจับขาเขาทางออกเหงื่อเย็นๆ ไหลโซมกาย หัวใจเต้นเร็วแรงจนน่ากลัว ภาพตรงหน้าเดี่ยวชัดเดี่ยวพร่าเลือน แต่เขาก็กังเห็นใบหน้าของเรเวนชัดเจน ใบหน้าของเขาสะท้อนอยู่ในนัยน์ตาสีเหลือง

ใบหน้าที่ดูเจ็บปวด

เขาไม่รู้ว่าเพราะสีหน้าของมันเจ็บปวดหรือเป็นตัวเขาเองที่เจ็บปวดถึงได้เห็นเป็นแบบนี้

“...ขอพรชะ”

มันจูบแก้มเปียกๆ ของแดเนียลแล้วพูด หลังจากจูบอย่างอ่อนโยนแล้วก็กัดแก้มเขา เดี่ยวพลบเดี่ยวโมโห โมโหแล้วก็พลบอีก แก้มของเขาเปียกโดยไม่รู้ว่าเพราะน้ำหรือเหงื่อ

“อ้อนวอน ขอพร ขอให้หยุดสิ”

น้ำเสียงของมันที่สั่งให้อ้อนวอนฟังดูแว่ววนยิ่งกว่า

เขาเห็นมันดึงหัวเข็มขัดออกแล้วควักเอาท่อนเนื้อที่กำลังแข็งขึ้นในกางเกงชั้นในออกมา แตะสัมผัสที่ช่องทางด้านล่าง กดความแข็งขึ้นนั้นเหมือนจะสอดใส่เข้ามาตอนนี้ เขาแอนตัวขึ้น แต่ไม่อาจถอยหนีไปไหนได้ ได้แต่ใช้สองมือที่ถูกมัดยันอกมันไว้ แต่ก็ถูกระเวนรวบข้อมือไปกดเอาไว้เหนือศีรษะ

“พูดเดี๋ยวนี้ ขอพรอะไรก็ได้”

อะไรก็ได้ ขอให้ไว้ชีวิต พุดลี...มันกลืนหายใจแล้วพูดออกมา

แดเนียลตัวลั่นนั่งงอพร้อมกับการกัดฟันแน่น จากร่างกายที่ถูกจับกดและความแข็งขึ้นที่จ่ออยู่ด้านล่าง ถ้าเปิดปากคงพูดอ้อนวอนออกมาด้วยพรที่เหลืออีกข้อ ถ้าเพียงให้รอดจากสถานการณ์นี้ไปได้เขาขอมพุดแน่อนนี้ต่อให้ขอให้ไว้ชีวิตมันก็น่าจะยอม

แต่แดเนียลกลืนทุกคำพุดลงไป เขาเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึง

อวดเก่งแบบนี้ แต่เขาไม่อยากขอพร

เขายากให้มันเป็นเหมือนตัวเองที่สิ้นกลัวเมื่อต้องคิดถึงมันมาทั้งชีวิตมากกว่าที่จะอยากมีชีวิตอยู่ และอยากหลุดพ้นจากช่วงเวลานี้ เขาแค่อวดเก่งและจิตใจบิตเบี้ยว

ความอบอุ่นจากร่างของคนที่รู้สึกได้จากแผ่นหลังและริมฝีปากที่ถูกสัมผัส นัยน์ตาสีเหลืองที่บอกว่าทรมาน การกระทำต่างๆ ที่ยึดติดกับเขา

เหมือนลมพัดผ่านหัวใจเพียงชั่วครู่ สิ่งที่ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นความรู้สึก บ่อนทำลายหัวใจจนทำให้เขาบิตเบี้ยว

เขาจะไม่พูดขออะไรทั้งนั้น แต่เนี่ยลกัดฟันแล้วหลับตา หลบสายตาของมัน

“พูดเดี๋ยวนี้!”

หมับ มันบีบคอเขาขณะกระซกเสียง เบรีเยะ ดวงไฟทุกดวงแตกและข้าวของพัง เขาล้มตาศด้วยความตกใจ โลกทั้งใบมืดไปหมด เพียงชั่วพริบตาทุกอย่างก็ตกอยู่ในความมืด

ท่ามกลางความมืดมองเห็นเพียงดวงตาของเรเวน ทุกอย่างบิตเบี้ยวไปด้วยความกระหายเหมือนนกยูงนัยน์ตาสีเหลืองเข้มเผาไหม้

“พูด แจอี”

มันถอนหายใจแล้วพูด

“เพื่อให้ฉันได้ครอบครองนาย”

ขอพรชะ...มันคำรามเสียงต่ำ ทั้งสองต่างรู้ว่าถ้าเขาไม่ขอพร มันพร้อมจะสอดใส่เข้ามาทันที

แต่เนี่ยลจ้องตามัน เหงื่อเย็นๆ ไหลเข้าตาจนต้องขมวดคิ้วขณะจ้องนัยน์ตาสีเหลืองที่ไม่ได้แห้งแล้งเหมือนทะเลทราย แต่เหมือนน้ำทะเลเค็มๆ ที่ไม่ว่าจะดื่มเข้าไปแค่ไหนคอกก็ยังกระหาย และหัวใจกำลังจะไหม้เป็นจุด

“...”

ชายหนุ่มยื่นมือสั้นๆ ไปลูบดวงตาของมัน ปลายนิ้วเย็นสัมผัสกับผิวร้อนๆ และสายตาที่เหมือนมีลมเย็นพัดผ่านหัวใจ แค่มันมองมา เขา

ก็รู้สึกปากแห้งจนต้องแลบลิ้นเลียริมฝีปาก

แดเนียลใช้ฝ่ามือบังดวงตาของมันไว้ ลมเย็นที่พัดในอกเบาบางลง
เขาขยับริมฝีปากเพียงนิดเดียว

“...เออเลยครับ”

เชิร์ช...เขาพนมลมที่พัดในอกออกไป

วินาทีนั้นริมฝีปากของอีกฝ่ายที่ถูกปิดตาเอาไว้ก็บิดเบี้ยวอย่างน่ากลัว
มันจับต้นขาของแดเนียลถ่างออกกว้าง

“...!”

ร่างที่แยกออกพร้อมกับความเจ็บปวดรุนแรง แดเนียลอำปากกว้าง
เหงงหน้าขึ้น มือลื่นหลุดทิ้งรอยข่วนเอาไว้ที่ใกล้ดวงตาของเรเวน

ท่อนเนื้อขนาดใหญ่สุดแทรกเข้ามา แม้จะลืมหูลืมตาอยู่ แต่เขากลับ
มองอะไรไม่เห็น ไม่ได้ยินเสียงใดๆ แม้จะอำปากกว้าง แต่กลับไม่สามารถ
หายใจเข้าหรือออกได้ ขากรระตุกอย่างน่ากลัว เหงื่อเย็นๆ ไหลโซมกาย

เขาเจ็บเจียนตาย นอกจากความเจ็บปวดก็รู้สึกอะไรอีก ไม่มีเสียง
ได้แต่หอบหายใจ สมองเขาไม่ทำงานว่าตอนนี้อีกฝ่ายเป็นใคร ที่นั่นที่ไหน
และกำลังทำอะไรอยู่

“...เฮือก...”

เฮือก เฮือก เขาทำได้แค่สูดลมหายใจ สายตาพร่าเลือน อะไร
บางอย่างหยดลงบนอก พอกะพริบตาที่เปียกเพราะมีน้ำหยดได้สักระยะก็มองเห็น
ใบหน้าของเรเวนที่กำลังบิดเบี้ยวอยู่ใกล้มาก ๆ

รอยข่วนยาวที่ได้ตาของมัน เลือดไหลลงมากที่แก้ม

“...”

เขารู้ว่าเป็นเลือด แต่ในสายตาเขา ใบหน้าของเรเวนดูบิดเบี้ยวและ
เจ็บปวดมากจนเหมือนกำลังรำไห้

“พูด...”

น้ำเสียงที่ขำขึงไม่หวานอีก เป็นเหมือนเสียงแกรกราก ไม่ได้อ่อนหวาน
และไม่ได้ขู่ว่าเป็น เป็นน้ำเสียงตามลักษณะที่คล้ายสุนัขเสียดสีสัมผัสปัญญะ
ไปครั้งหนึ่ง เป็นคำพูดของคนที่กำลังจะเหียวแห้งตาย

“พูด แจอี”

ฉันชื่ออะไร... น้ำเสียงอ่อนหวานของมันกระทบบาดแผลและคอ เขา
ได้แต่กัดฟันแล้วหลับตา
ไม่อย่างนั้นคงไหม้เป็นจุณไปทั้งแบบนี้

ก้าวเดียวจากนรก 2
원 스텝 프롬 헬

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

원 스텝 프롬 헬

ONE STEP FROM HELL

by Jangryang

Copyright © Jangryang, 2019

All rights reserved.

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024
by arrangement with the author through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจนนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6835-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ยศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตภักดิ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนัสรา ครอบธรรม • ซันเอดิเตอร์ จิรพรรณ เคื่องพังงา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิทย์ชัย เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ญาณิศา งานเพียวเลต, จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร ปุณยวิทย์ พันธุ์แก้ว, รจนา เทียนแดง • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด พรวิรัตน์ รูปสูง, สิวาธร จิวโสม, บุรณกร มณีกุลพันธ์

เรเวน ที่รู้ความจริงว่า แดเนียล บาร์ตัน
คือเด็กหญิงที่เคยหักหลังตนเองเมื่อยี่สิบปีก่อน
จึงตามอีกฝ่ายไปจนถึงลาสเวกัส
ราชาปีศาจที่เคยประกาศร้าวว่า
หากเราตัวเมื่อไรก็จะฆ่าให้ตาย กลับทำตัวประหลาด
หวังอยากให้แดเนียลขอพรข้อสุดท้าย
หรือไม่ก็เรียกชื่อตัวเองก่อนจะฆ่าทิ้ง
แต่มีหรือที่คนหัวแข็งอย่างแดเนียลจะทำให้เรเวนสมปรารถนา
ไหน ๆ ก็จะต้องตายอยู่แล้ว
ขอปิ่นหัวเจ้าอิกาให้สะใจก่อนตายได้ก็ยิ่งดี

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6666-2

335 บาท